

1

2016
12. årgang

Fjæreposten

Biskop Stein
om 2016:

**SATS PÅ
UNGDOMMEN**

LEDER

Og så videre...

Fjæreposten var 10 år i januar 2015, i sin nåværende form, har rullet ut av jubileumsåret og fullført sin 11. årgang. Da vi startet opp i 2005, var det mange som gjorde det motsatte og la ned menighetsbladet. «Ekspertene» mente at det var internet som gjaldt, og det skulle spares eller prioriteres. Av og til er det ikke så dumt å gå motstrøms. Argumentene for og imot det ene eller det andre kan være så mange, men det er i alle fall viktig at kommunikasjonen med leserne fungerer tilfredsstillende og at utgiftene samsvarer rimelig med hva man har igjen for pengene.

Salige sogneprest Carl Torp, som gjorde to forsøk med menighetsblad (se s. 3) mente det var to scenarier for et arbeidet som dette: «1) Redaktøren er der, men ikke tilstrekkelig oppslutning av folket. 2) Tilstrekkelig oppslutning av folket, (so etwas müssen wir auch haben!) men ingen redaktør.»

Fjæreposten i nåværende fasong har nok funnet en tredje vei. Der finnes en redaktør, og det finnes tilstrekkelig oppslutning om avisa. Tegn i tiden som tyder på det. Det betyr ikke at alt er vel, men det gir et grunnlag for drift, så lenge menigheten budsjetterer med en viss utgift til dette, utover det som kommer inn på annonser og ved gaver.

Men som sagt, alt er ikke såre vel. Det høres kanskje dramatisk ut, så jeg iler til med en forklaring: Sett fra redaktørens ståsted burde her vært en redaksjonskomité. Menighetspedagogen er en viktig medarbeider som har som sitt ansvar å berette om det som skjer i trosopplæringen for de ulike alderstrinnene, og prestene har sin faste spalte. Menighetsråd og Diakonitvalg vil også la høre fra seg regelmessig. Men et par skriveglade personer og en annonsemedarbeider i tillegg hadde gjort susen. Det er ikke helt «sundt» at redaktøren står for så mye av innholdet. Det hadde unektelig livet opp med et par reporterstemmer til. Og for all del: Bidrag sånn i ny og ne er også velkomne. At redaktøren må vurdere slike innsendte bidrag i hvert enkelt tilfelle, hører med til jobben. Men la ikke det bremse deg som har noe på hjertet. Ta kontakt eller send inn.

I en menighet av vår størrelse burde det statistisk finnes et par kandidater til et redaksjonsråd. Så jeg utfordrer hermed interesserte til å ta kontakt. Og jeg understreker *interesserte*. Folk som gjøre noe fordi de har lyst, gjør den beste jobben. En som blir nødet til å ta på seg en oppgave men ikke har lyst, bør slippe. Og oppgaven vil være å møtes iblant og drøfte idéer til saker å skrive om. Velge og vrake. Og så skrive sakene, som i hovedsak vil være: å fordype seg i et emne, intervju folk og/eller forhåndsomtale/referere et arrangement. Menighetsavisa skal speile det som skjer i menigheten. Det betyr ikke å lage referater fra alt mulig som foregår. Journalistikken ligger i å se saken i saken, fortelle historien, belyse og opplyse. I tillegg til saker som direkte er knyttet til menigheten, også være våkne for saker som ligger i grenselandet mot lokalavisstoff, uten å miste av syne at vi er en menighetsavis. Forbindelsene mellom menighet og befolkning er mange. I disse forbindelsene ligger historiene.

Du som leser dette og tenker at det hadde vært gøy å være med å gjøre Fjæreposten enda bedre, og som ikke blir skremt av tanken på å stikke hodet litt frem, må ta kontakt med meg for en prat.

PEER RØDAL HAUGEN
REDAKTØR

Neste avis

Nr. 2-16 utkommer mandag 18. april. Mat.frist fredag 8. april
Nr. 3-16 utkommer mandag 13. juni. Mat.frist fredag 3. juni

REDAKTØR / FORMGIVER / ANNONSER:
Peer Rødal Haugen
epost: redaksjon@peers.no
TELEFON: 99261422

KONTO: 2840.31.19581
ADRESSE TIL REDAKSJONEN:
Fjæreposten v/Peer R. Haugen
Krokvn. 16, 4870 Fevik

KONTAKT Fjære menighet

Kirketjener i Fjære
Håvard Backe
T: 37 09 11 40

Kirketjener i Fjære
Helge Flaath
T: 37 09 11 40

Kirketjener i Fevik
Kristine Grandalen
T: 988 17 756

Kateket
Kjell-Olav Haugen
koh@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 16

Musikalsk leder i Fevik
Kirsti Pedersen Haugen
kph@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 17 / 40

Prest for Fevik
Tore Laukvik
tl@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 09

Organist i Fjære
Andrea Maini
am@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 15

Menighetspedagog (perm.)
Ingunn Melveit Olsen
imo@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 18

Daglig leder
Anne Marie Midtbø
amm@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 13

Kirkegårdsarbeider
Rune Skomedal
T: 37 09 11 40

Sogneprest
Helge Spilling
hs@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 12

Barne- og ungdomsarb.
Ingvild Wangensteen Limm
iw@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 14

FJÆRE MENIGHET

Post: Fjæreveien 185, 4885 Grimstad
Sentralbord: 37090100 / 37090113

fast givertjeneste

Bli fast giver til Fjære menighet

De er enkelt og praktisk for deg som giver, og det gir menighetens arbeid blant barn og ungdom nødvendige, faste inntekter.

Du bestemmer

Selvsagt velger du selv hvor ofte og hvor mye du vil gi. For deg som bruker nettbank, kan du selv legge inn fast trekk der. Bruker du ikke nettbank kan du henvende deg til banken, og de vil hjelpe deg med å lage til et fast trekk. Du kan også betale med giro. Ønsker du å få tilsendt utfylte giroer, henvender du deg til menighetskontoret, tlf. 37090113.

Skattefri gave

Alle gaver over kr. 500,- i løpet av et år, kan trekkes fra på selvangivelsen. Det kan trekkes fra opptil kr. 16.800,-. Ved å oppgi personnummer vil vi sørge for at det sendes inn beretning til Skattekontoret om dette.

Kontonummer: 2840.31.19581

**Merkes:
Fast givertjeneste, Fjære**

STØTTEANNONSE. Fjæreposten oppfordrer til å støtte KN. Annonser er basert på informasjon fra KNs hjemmeside.

KIRKENS NØDHJELP
actalliance

Folk i nød skal ha hjelp!

HJELP FLYKTNINGENE I EUROPA OG LANDENE RUNDT
Du kan også gi 200 kr ved å sende **AKUTT** til **2468**.
Eller bruke kontonummer **1602.40.26535**

Start din egen aksjon på kirkensnodhjelp.no

FEVIK KIRKE
sitt hjelpeprosjekt er å støtte kirken i ALEPPO
Gi din gave til konto **2840.31.19581** og merk den «SYRIA».

SYRIA
trenger **OSS**
FORTSATT

UTGIVER: Fjære menighetsråd
OPPLAG: 5000, 6. utg. pr år
TRYKK: Agderposten trykk
DISTRIBUSJON: Norpost

www.fjæreposten.no er Fjære menighets nettside.
Der finner du nyttig informasjon om menigheten og om arrangementer.
I tillegg finner du der også alle tidligere utgaver av Fjærepostens papirutgaver fra 2005 og fram til sist utkomne avis.

Døpte

Trosopplæring i Fjære menighet fra 0 - 18 år

Anna Marie Ståhr Elvebakke
Døpt i Fjære kirke 20. desember

Daniel Mathias Norum
Døpt i Fjære kirke 20. desember

Emilian Nilsen
Døpt i Fjære kirke 20. desember

Emina Svendsen Astrup
Døpt i Fjære kirke 10. januar

Rasmus Løvik
Døpt i Fjære kirke 10. januar

«La de små barna komme til meg, og hindre dem ikke! For Guds rike tilhører slike som som dem. Sannelig, jeg sier dere: Den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, skal ikke komme inn i det.» Og han tok dem inn til seg, la hendene på dem og velsignet dem.

Arne rundet 95

29. januar fylte Arne Austad 95 år. Tidligere bodde Arne og kona Ester (91) på Fevik, men bor nå i leilighet på Berge Gård. Begge to var aktivt med i

Fevik bedehus, som i 1976 ble Fevik Arbeidskirke. De har fulgt dette arbeidet hele livet, bortsett fra en 10-årsperiode på 50-tallet da de bodde andre

steder. De kom tilbake i 1958 og Arne ble med i styre og stell, og da Arbeidskirka ble bygget var Arne leder for byggekomitéen. Da kirka i sin tur ble overdratt til Den norske kirke var Arne også sentral i den prosessen.

På dagen hans hadde familien stelte istand en koselig bursdagsfeiring og flere fra venneflokket på Fevik var innom og gratulerte jubilanen. Vi slutter oss til i rekken av gratulanter!

fjæreposten Et blikk bakover...

Da Fjæreposten startet opp i januar 2005 var det naturlig å ta et blikk bakover i menighetsbladets historie. Den gangen kjørte vi noen klipp fra Carl Torps utgaver fra 1954-55. 2005 begynner å kjennes lenge siden for noen. Konfirmanter fra dengang er blitt foreldre mange av dem. Og vi som husket sånn passe ok i 2005 er så smått begynt å «spinne» litt på navn og årstall.

Redaktørens hjertesukk – og kanskje vel så det. I 1967 måtte den gode Carl Torp kaste inn redaktørhånk-

leet for andre gang. Første gang var i 1955. Om årsaken til det siste endelikt, skriver han i «jubelboken» i 1967, etter å ha sitert fra For kynneren, om at alt har sin tid. «Således har også et menighetsblad sin tid, Fjære ikke unntatt. – Fjæreposten nærmer seg sitt stille opphør, vi tør si før tiden, fordi bygdefolket så lite forstår bladets verdi. En leser det gjerne, men støtter det økonomisk bare unntagsvis, – tross gjentatte inderlige henstillinger om å gjøre det. Ærlige forsøk på å drive menighetsblad-

arbeid ble gjort av Alf Holstad, sokneprest i Fjære 1924-37. – Det kom 10 nr. i stort format. Så av Josef Augland, virketid 1937-52. Han ga ut 'Julehelsing fra Fjære menighet' tre ganger, årene 1943, 44,45 i oktavformat. 'Fjære menighetblad' startet ved sogneprest Carl Torp i januar 1954, og holdt det gående til og med 1955 med i alt 20 mere eller mindre tykke nr., også i oktavformat (8:0 eller ca 9x20 red. merk.), med ikke få tegnede illustrasjoner. Atter konkurs!» Torp prøve på nytt i 1964-

67, med «julebok» (3) og «vår-bok» (1). Så var det helt slutt. Torp gjorde jobben på egen regning og risiko, hjulpet av gaver. Men det fikk være grenser:

«Fjæreposten er et hjemlig misjonsarbeid, og slett ikke noe forretningsforetagende. Alle dere som har støttet redaktøren med sympati og penger, takkes herved mangfoldig og varmt! Og farvel, alle lesere, neppe på gjensyn!»

Men vi er tilbake med med gammelt nytt i nr 2-16.

Presenter ditt firma i

fjæreposten

Vi trenger deg, og kanskje trenger du oss?

SPAREBANKEN SØR

Grimstad
grimstad@sor.no
www.sor.no
tlf. 09200

Trosopplæring i Fjære menighet fra 0 - 18 år

FRA MENIGHETSPEDAGOGEN

Hvorfor Jesus?

Hvorfor skal vi velge Jesus? Hvorfor ønsker mange å være Guds barn? Er det fordi kristendommen har så gode leveregler, eller fordi Jesus er et så utrolig godt eksempel og forbilde på hvordan man skal leve? Er det på grunn av at Jesus gir oss trygghet, støtte og håp i livet, og senere også et evig liv sammen med Jesus og våre kjære? Velger vi å tro på Gud fordi våre foreldre trodde, og lærte oss om troen? Bibelfortellingene som vi da fikk høre, gir oss en god ballast i livet så vi står bedre rustet i møte med motgang. Eller er ønsket om å være et Guds barn, et ønske om å være lykkelig?

Vi kan lese at forskning viser at spontan, levende og personlig kontakt med Gud og frivillig bønn, gir mennesket bedre helse og tilfredshet. En tysk undersøkelse der over 35000 personer deltok viser dette: «De utslagsgivende faktorene for god helse og tilfredshet er følgende: · Kroppslige faktorer: gener, kost/ernæring, mosjon og søvn. · Sjelelige faktorer: vilje til aktivitet, mulighet til å bestemme selv og entusiasme. · Sosiale faktorer: god integrasjon og gode medmenneskelige forhold. · Åndelige faktorer: spontan, levende og personlig kontakt med Gud, frivillig bønn. Undersøkelsen viser klart at som isolert faktor er troen viktigst for helsen. Og da menes en levende kontakt med Gud – både i med- og motgang.»

Det er mange grunner til at mennesker velger å tro på Gud. «Det er mange veier til Jesus, men det er bare én vei til Gud – gjennom Jesus.» Alle eksemplene ovenfor om hvorfor mennesker velger Jesus stemmer mer eller mindre for oss. Jeg tenker meg at det gjerne ikke er bare én forklaring som er gjeldende, men et samspill av flere. Og det finnes helt sikkert mange som jeg ikke har nevnt her også.

Vi kan i løpet av livet oppleve tvilstanke. Foreløpig har jeg i slike stunder kommet til at: «Jeg kan jo ikke bare kaste Jesus på dø. Hva skal jeg gjøre da? Jeg vet jo innerst inne at det er dette som er sant.» Noe lignende kan vi lese om i Bibelen: En gang da flere mennesker forlot Jesus da han talte litt strengt til dem, spurte Jesus disiplene sine: «Vil også dere gå bort?» Simon Peter svarte: «Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige.»

Det aller viktigste er kanskje at vi trenger Jesus, enten vi vet om det eller ikke. Omgitt av velstand som vi er i Norge, er det mange som ikke føler at de trenger Jesus. Men det gjør vi hvis vi skal komme til Gud. Alle mennesker har syndet, og er i utgangspunktet adskilt fra Gud. Adam førte inn synd til verden. En definisjon av synd er å bomme på målet i forhold til å følge Guds plan for ditt liv. Gud sendte sin sønn Jesus for å gjenopprette vårt forhold til Gud. Han levde et perfekt liv, gikk omkring og gjorde godt og syndet aldri. Han tok våre synder på seg da han døde på korset og stod opp igjen fra de døde etter tre dager. Rom10,9: «Hver den som bekjenner med sin munn at Jesus er Herre, og tror i sitt hjerte at Gud reiste Jesus opp fra de døde, han skal bli frelst.»

INGUNN METVEIT OLSEN
MENIGHETSPEDAGOG

BIBEL quiz

Riktig svar:
1. X. Jeriko
2. 2. Fve dager
3. 1. Betesda-dammen
4. 1. Pike, stå opp
5. X. Peter, Jakob og Johannes

- I hvilken by bodde tolleren Sakkeus?
1. Betania
X. Jeriko
- Hvor lenge hadde Lasarus ligget i graven da Jesus kom dit?
1. I et døgn
X. i en uke
2. i fire dager
- Hva het dammen der de syke samlet seg på Jesus tid?
1. Betesda-dammen
X. Siloa-dammen
- Samaria-dammen
4. Hva betyr disse ordene som Jesus sa: «Taliita kumi»?
1. «Pike, stå opp»
X. «Lukk deg opp»
2. «Bli seende»
- Hvem av Jesus disipler var med opp på forklarelsens berg?
1. Peter, Jakob og Andreas
X. Peter, Jakob og Johannes
2. Peter, Johannes og Filip

DÅPS- SKOLE

Den nye Fevkik-prestens første gudstjeneste i Fjære menighet ble å stå for avslutningen av årets dåpsskole 7. februar.

INGUNN METVEIT OLSEN
MENIGHETSPEDAGOG

I år er det 23 barn på dåpsskole i Fjære. Dåpsskolen består av to gudstjenester, en dåpsskolestart og dåpsskoleavslutning, og tre ettermiddagssamlinger. I kirka fikk alle barna boka: «Gud og jeg er venner» av Kari Vinje, og på den siste gudstjenesten fikk alle dåpsskolebarna diplom. Samlingene besto av ulike temaer med bibelfortellinger, sanger, bønner, lys-tenning og litt arbeidsoppgaver.

Det yrer av liv når et tjuetalls 6-åringere i tillegg til foreldre, noen søsken og noen besteforeldre samles i kirka. «Men jeg er 5 og et halvt!», protesterer barna når vi snakker om 6-åringere på dåpsskole. Ja, det er jo såpass tidlig på året at det er ikke mange som har rukket å fylle 6 år enda. Men de blir det alle sammen før 2016 er

omme, og til høsten begynner de på skolen. Så da er dåpsskolesamlingene en fin trening til hostens store milepæl. Noen er veldig klar for å begynne på skolen, og har vært det lenge. Mens for noen andres del, er det godt de har et halvt år til på seg til å vokse og modnes. Det er mye som skal læres og mestres, det vil stilles flere krav til barna etter hvert som de vokser til. Oppi alt det nye, så håper vi at barna har fått med seg noe fra dåpsskolen om at Jesus ser de små og at vi er trygges hos Jesus. Husk på å ta med dere den beste vennen også i livets skolefase. Det er nok kanskje ikke lov til å ta med kosedyrene sine i klasserommet, men Jesus, den usynlige vennen kan bli med overalt.

Her er vi på en av samlingene som foregår i Fevik kirke en mandags ettermiddag.

Geir Lippestad (Ap) er byråd for næring og eierskap med ansvar for integrering og mangfold i Oslo. Han er kristen og sier han går i kirken innimellom, mest knyttet til høytidene. (Foto: VG)

Når kirken bryr seg

PEER RØDAL HAUGEN
KOMMENTAR

VG møtte advokat og byråd for Ap i Oslo til en samtale i Oslo Domkirke. Foranledningen var statsråd Listhaugs kritikk av kirken og biskopen i Møre hadde uttalt seg kritisk om regjeringens innvandringspolitikk. Det følgende er synspunkt Lippestad målar i samtalen, som gjelder hvorvidt kirken kan eller skal bryr seg med hva makten sier og gjør.

«Kirken er en meget viktig stemme for de svakeste. Det er de som daglig jobber med rusmisbrukere, fattig, hjemløse og ressursvake (...) Kirken er en av de viktigste stemmene i det norske samfunnet for enkeltmennesket og de svakeste gruppene. (...) For å si det slik: Jeg ber Kirken sparke meg i leggen hvis jeg som den i byrådet med ansvar for innvandringspolitikken, ikke tar hensyn til de aller svakeste som sitter nederst ved bordet. Nei, jeg vil

si det enda sterkere; da bør jeg sparkes. De som er de svakeste i denne saken, er de som har kommet til Norge og er livreddede. Vi trenger at noen taler deres sak og det er bra at Kirken gjør det.»

Det burde tvert om bekymre en statsråd dersom en institusjon som kirken ble taus og uengasjert, og bare lot makta rå. For ikke å snakke om de aller svakeste. For dem ville det være en katastrofe. De siste dagers debatt bør være et tankekors for kirken, om den har blitt for «medgjørlig»? For de svakes skyld trengs en tydelig og oppgående diakonal kirke som ikke lar seg kneble.

IKKE TIE

Kirken har lange tradisjon for å bryr seg. Det er ikke engang en god idé som noen en gang i kirkehistorien kom på. Det var Jesus selv, kirkens opphav og Herre, som lærte slik; å vise omsorg for vår neste, hvem det nå måtte være som kommer i vår

vei. I kirken har denne omsorgsfunksjonen fått både eget navn og egne tilsatte som har dette som sitt spesialområde. Slik må det vel være i en organisasjon. Like fullt er det et kall til alle kristne, om å bryr seg og vise omsorg for de som lider – de svakeste.

Kirka bør tvert om skjerpe fokus, skjerpe prioriteringene, og være enda mer på hugget når svake lider, og ta bladet fra munnen når det står om menneskers verd, støtte og beskyttelse. Det gjelder våre nye landsmenn, like mye som det gjelder de gruppene Lippestad nevner – og flere.

På temakvelden i Fevik kirke, brukte Hjalmar prest begrepet «nødhavn» om kirka på Svalbard. For å bli i bildet, så er det mange «skibbrudne» som trenger en nødhavn, og som kan finne den i kirkens fellesskap. For kirken er det ikke en mulighet, men et oppdrag. Også i vår menighet.

JOBB FOR EN DIAKON

Restene av den parten av en diakonstilling som Arild Vasenden hadde, er borte. Resursen er omfordelt, og brukes blant annet til å drifte Alfsam, som er et tilbud til barn og ungdom som trenger et tilrettelagt tilbud. Se FP 6/15. Og Alfsam trengs, og er absolutt et diakonalt tiltak. Men menighet(e) trenger også en person i diakonstilling som det kan vokse frem et diakonalt nettverk rundt. Diakonutvalgene av frivillige medarbeider står på, og ære være dem for innsatsen de gjøre. Mye godt skjer i koblingen av kultur og diakoni. Men vi mangler diakonen som kan lede an og skape ringer i vannet. Dette er en oppfordring til både menighetsråd og kirkelig fellesråd. Bør det tenkes nytt om prioritering?

VI KAN BIL!
JP & Thygesen AS
BIL & KAR.VERKSTED
Lillesandvn. 29, 4877 GRIMSTAD
Tlf. 37252930 • www.jpthygesen.no

Topland Begravelsesbyrå
– en verdig og personlig gravferd
FRANK HAUKELAND
Hele døgnet: Mob. +47 481 84 403 / Tlf. +47 370 40 676
epost: frank@toplandbegravelsesbyraa.no
Bergemovn. 15, 4886 Grimstad www.toplandbegravelsesbyraa.no

ARKITEKTKONTORET
Sverre Halvorsen AS
KIRKEGATEN 1 B, 4878 GRIMSTAD
T: 97251075 • M: 91791577 • morlan@sverrehalvorsen.no • www.sverrehalvorsen.no

CONRADI
BEGRAVELSESBYRÅ
ESTABL. 1911
Tlf. 37 04 65 95
hele døgnet
Innehavere: Tonje og Trond Magne Testedts
www.conradi.as
VIRKELIG GRAVFERD

fra menighets- RÅDET

Disse medlemmene fra det nye menighetsrådet var tilstede og ble presentert av Anne Marie Midtbø i Fevik kirke 31. januar. F.v. Øystein Abrahamsen (vara), Anne R. Hodnebrog, Per Kristian Finstad, Håkon Lindeberg, Inger Johanne D. Arnevig, Per Arne Gulstad og Svein Andreas Lindvall.

Nytt menighetsråd og nye menighetsutvalg er på plass

PER ARNE GULSTAD
menighetsrådsleder

Det nye **Menighetsrådet** har hatt sine første møter og er sammensatt slik: Per Arne Gulstad (leder), Håkon Lindeberg (nestleder), med Anne R. Hodnebrog, Elin Rogn Nilsen, Gerd Elsie Larsen, Inger Johanne D. Arnevig, Helle Bringsverd Taasti, Per Kristian Finstad, som medlemmer og Sven Andreas Lindvall, Bjørg Topstad, Øystein Abrahamsen, Gerd Stalleland og Tore Wold som varamedlemmer. I tillegg møter sokneprest Helge Spilling og daglig leder Anne Marie Midtbø, som rådets sekretær.

Følgende medlemmer er utnevnt til **Menighetsutvalg for Fjære**: Eli Skaiaa (leder), Inger Elise Berge, nestleder, Irene Skjæveland, sekretær, med Berit Stiansen, Bjørg Topstad, Sven Andreas Lindvall og Helle Bringsverd Taasti, som medlemmer. Her møter også sokneprest Helge Spilling.

Følgende medlemmer er utnevnt til **Menighetsutvalg for Fevik**: Jan Inge Tungesvik (leder), Berit Fjelde Marthinsen (nestleder og sekretær), med Per Kristian Finstad, Eli Anne Haugen og Øystein Abrahamsen som medlemmer. Her møter vår nye prest Tore Laukvik.

MANDAT

Menighetsrådets fremste oppgave er å være med å skape tro på Jesus ved å

vekke og nære det kristne livet i menigheten slik at mennesker i alle aldre vil følge ham. Vår biskop Stein Reinertsen sier at menighetsrådet er selve hjernen og det øverste organet i menigheten. Her skal alt arbeid forankres. Rådet skal sørge for å lage gode planer som passer for vår menighet ut fra lokale forhold og de ressurser vi har til disposisjon. Biskopen mener også at rådet ikke skal være redd for å satse og sette mål, som vi må strekke oss litt etter. Hvis man ikke setter seg mål, kommer man sjelden noen steder. Bare forfallet kommer av seg selv.

DELEGERING TIL MENIGHETSUTVALG

Vi har en stor og geografisk spredt menighet fra Hesnes og Frivoll til Vik og Fevik. For å utføre menighetsrådets oppgaver er det valgt å delegerer noen oppgaver til menighetsutvalgene på Fjære og Fevik. Dette har vært en ordning som har fungert godt så langt.

OPPGAVER

Av saker menighetsrådet har behandlet er: Det er vedtatt endring i vedtektene for Fevik Barnehage, som er vår menighets-barnehage. Vi har behandlet forespørsel fra Kirkens Bymisjon og gitt svar om at vi for tiden ikke har ressurser til å bidra til etablering av en stiftelse av Kirkens Bymisjon i Grimstad og videre drift av denne organisasjonen. Vi ønsker

heller å prioritere arbeidet med **Bryggekapellet** i Grimstad, som vi håper får nye og tjenlige lokaler i forbindelse med utbyggingen av biblioteket. Det er også gitt orientering om mulige utbyggingsplaner for Fevik kirke og at Fjærrposten har hatt utgivelser i 10 år!

ØNSKER TILBAKEMELDING

I forbindelse med evaluering og planlegging av arbeidet i menigheten vil vi gjerne ha tilbakemelding fra våre medlemmer. Hva synes du fungerer godt eller mindre godt, hva savner du i menigheten vår? Fungerer den kirkelige undervisningen, barne- og ungdomsarbeidet, det kirkelemisjonsarbeidet, diakonioppgavene? Er alle grupper med i fellesskapet? Hvilke oppgaver kunne du tenke deg å bidra med? Ta gjerne kontakt med noen av oss i menighetsrådet eller menighetsutvalgene dersom du har synspunkter.

Berit Fjelde Marthinsen, Jan Inge Tungesvik (leder) og Eli Anne Haugen utgjør Fevik menighetsutvalg sammen med Øystein Abrahamsen og Per Kristian Finstad.

DEN NYE PRESTEN PÅ FEVIK

Hvem er TORE prest?

Han var ikke så knallsikker på at det var prest han skulle bli. Men det har han altså blitt. Med Fevik som sin nye arbeidsplass, er TORE LAUKVIK (f. 1973) tilbake på forholdsvis kjente trakter. Han var russ på Dahlske i 1992 og pappa Pål var prest i Grimstad. Han skulle likevel gå noen runder med seg selv før han var overbevist om at pres-teyrket var veien å gå.

PEER RØDAL HAUGEN
TEKST & FOTO

I Grimstad var Tore med i Ten Sing, og etter videregående fulgte han opp med å bli ett-åring i Grorud og Romsås.

– Det ble vel i realiteten femåring, retter han.

– Ettårings-året ble forlenget med både diakonvikariat og sivilarbeid.

Da han skulle ta fatt på studier, startet han forsiktig med et grunnfag som en slags prøveklut, før han for alvor tok fatt på teologistudiet.

– Jeg er ikke så glad i å studere og lese og eksamen og oppgaver og sånn. Hendelser i livet og familien gjorde også at oppgavene jeg skrev ble andre og annerledes enn planlagt; ikke så gode, men viktige for meg.

– I tillegg så har jeg følelsen av at jeg gjennom hele studiet var offer for en eller annen reform; den ene reformen avløst den andre. Jeg har nesten ikke bøker fra studietida, men en haug med kopier.

Det var ikke før han kom til avsluttende praktikum at han faktisk bestemte seg for å bli prest. Men da viste det seg at han manglet deler av den påkrevde praksisen. Han hadde tydeligvis havna

mellom et par stoler eller blitt offer for en reform eller to der også. Da var praksisen fra Groruddalen god å vise til. Den holdt.

Avsluttende praksis hadde han i Mjøndalen, og fikk en god start der, som ble utslagsgivende for at han til slutt valgte å bli prest. Derfra bar det tilbake til Oslo som prest i Lilleborg menighet, hvor han har vært de siste 13 år.

På spørsmål om hvorfor han nå har søkt seg vekk fra Oslo, finnes det flere svar. Her nede bor mye av slekta, foreldre og søsken. Også kona har bånd knyttet til Sørlandet. Birte Kristine er fra Kristiansand. Hun er psykolog og på jobb-jakt. Hytte i Gjeving-trakten er også en del av bildet.

– Flere muligheter for å være nær sjøen og på vannet. Det trekker. Det er den beste avkoblinga, mener Tore.

De to barna, Even (5) og Marie (8) har sikkert heller ikke noe imot det.

– Sjøen, og å lytte til musikk, f.eks. en tidlig Phil Collins. Det er pulsdempende, smiler han. Men han lytter til det meste. Med en LP-samling på vel 1000 plater, har han litt å velge i.

”
JEG ER OPPTATT AV AT DET SKAL VÆRE TAKHØYDE, OG JEG VIL KJEMPE HARDT FOR Å BEHOLDE DISKUSJONEN. HVIS DET BLIR STILT BLIR JEG REDD.

TORE LAUKVIK

– Starta tidlig å samle. Så ble det stopp ei stund. Men nå er det kanskje tid for å ta den opp igjen. Jeg hadde ei furtebu i Oslo, men den måtte jeg «stenge» pga naboene, smiler han. Trommer er hans instrument, så man kan kanskje forstå naboene.

– Hva slags prest er du?
– Jeg ser på meg selv som en allmennpraktiker. Ikke spesielt noe egentlig. En 0-100-prest. Selv om jeg i Lilleborg hadde hovedansvaret for barn og ungdom, så er jeg nok mer en all runder. Jeg er glad i sang og musikk, og har spilt i et par band.

– Hvordan er ditt bildet av kirka i fremover?

– Foreløpig er det mest spennende hvordan det blir etter 2017, når kirke og stat helt skiller lag. Jeg er spent på om kirka har det som trengs rent

organisatorisk til å takle den overgangen godt. Det har vært mye reform de siste åra, kanskje vel mye, og det har gått litt fort i svingene. Jeg ser at det er behov for å revurdere en del omkring liturgien. Det er fordeler med lokal tilpassing, men medaljen har og hatt en bakside i form av fremmedgjøring. Det er mye positivt i å være tilpasningsvillig, men ikke hvis det bikker over og man mister seg selv. Kirka har mista litt selvtillit føler jeg. Jeg er nok av dem som savner noe mer av det faste, det varige, det som har røtter. At kirka er annerledes tror jeg er bra. Den skal være litt annerledes og ikke tilpasse seg på alle områder, mener han.

– Jeg er opptatt av at det skal være takhøyde, og jeg vil kjempe hardt for å beholde diskusjonen. Hvis det blir stilt blir jeg redd. Og jeg vil kjempe for kirkens enhet, ikke enighet. Det er en viktig forskjell der. Så må vi tviholde på det sentrale og ikke fire på det, og heller ikke øde krefter på alt mulig annet. Det er avgjørende å beholde fokus på evangeliet. Uten det fokuset kan vi bare pakke sammen.

– Hva gjør du på fritida?

– Jeg er jo småbarnsfar, og det krever sin mann. Med bakgrunn fra speiding, så kunne jeg godt tenke meg å engasjere

meg i familiespeiding. Det har jeg tro på. Det er bra å få ungene ut, lære dem ferdigheter, drive seg litt sjøl. Jeg er ikke noen idrettsmann. Fotball er favoritten, men da holder jeg meg på tribunen med, Vålerenga-fansen. Synes hockey også morro – både på tv og å spille på lokka. Ellers vil kona muligens tendere mot å kalle meg tv-slave, som er hakket for glad i å se sport på tv. Og så er jeg glad i de nordiske dramaseriene som ‘Broen’ og ‘Mammon’. Har forresten viet han som har laga ‘Mammon’.

Selv om han påstår ikke å være noe særlig til student, så leser han gjerne skjønnlitteratur, særlig norske forfattere som Saaby-Christensen, Jacobsen, Kjørstad. Men ikke krim, understreker han. Lesing er mer lystbetont så lenge jeg slipper å lese mot en eksamen. Det gjelder faglitteratur også.

Ut over dette får det være opp til leseren å finne ut mer om den nye presten. Han blir å treffe nesten hver søndag i Fevik kirke fremover. Han kommer til å ha kontortid der også. Så vel møtt.
– Velkommen til Fevik og til Fjære, Tore prest. Vi ser frem til å bli bedre kjent med deg!

Her ville han sikkert sagt ‘takk’. Høflig fyr.

det skjer FAST

AKTIVITETSOVERSIKT

BARN OG UNGE

BABYSANG, FJÆRE

FMU-huset på mandag kl 12.00

SMÅBARNSSANG 0-6 ÅR, FJÆRE

FMU-huset mandag kl. 10.00

FMU, FJÆRE MENIGHETS UNGDOM

FMU-huset mandag kl. 18.00

ALFSAM, FJÆRE

FMU-huset annenhver torsdag kl. 18.00-20.00

SØNDAGSSKOLE, VIK

Vik bedehus hver søndag kl. 11.00-12.00

TORS DAGSKLUBBEN, VIK

5.-7. trinn, Vik bedehus annenhver torsdag kl. 17.30-19.00

SMÅBARNSTREFF, FEVIK

Fevik kirke hver onsdag kl. 10.30

SØNDAGSSKOLE / BS-AGENTENE, FEVIK

Fevik kirke annenhver søndag kl. 11.00

ELLE MELLE FEVIK

Elle Melle Mini hver tirsdag i Fevik kirke kl. 17.15

Elle Melle Tween hver tirsdag kl. 18.15

JENTEFORENING, HESNES

Hesnes bedehus, for ca 4 år og oppover annenhver tirsdag kl. 17.30-19.00

GUTTEFORENING, HESNES

annenhver onsdag, for 4. klasse og oppover

FREDAGSKLUBB, HESNES

annenhver fredag for 5.-7. klasse

VOKSNE

MORGENSANG I FJÆRE KIRKE

Hver torsdag kl. 09.00

PROKOR, FEVIK

øving onsdager i Fevik kirke kl. 20.00-22.00

FJÆRE KAMMERKOR

har øvinger i Fjære kapell onsdager kl. 19.30

ELDRETRUFF, VIK

på Vik bedehus kl. 16.00 hver fjerde tirsdag i mnd.

det skjer SNART

Flere kunngjøringer på siste side!

FAMILIEKLUBB i Fevik kirke 8. mars og 24. april. Middag, andakt, leik og minikonserert med Elle Melle.

PÅSKEVANDRINGER i uke 11 i Fevik og Fjære kirke for barnehagene i Fjære, og andre som er hjemme med barn.

TÅRNAGENT-HELG. Lørdag 9. og søndag 10. april er det tårnagenthelg i Fjære kirke for de som fyller 8 år i år. Alle barna blir agenter og får ulike oppdrag som skal utføres, og mysterier som skal løses. Mer info kommer på nettsidene når det nærmer seg, samt invitasjon i posten.

NB Nidelven Bruk
TRELAST OG BYGGEVARER

Faglig dyktighet og lang erfaring – Rask levering – Kvalitet til riktig pris

Skarpnes, 4854 Nedenes – Telefon: 370 58590
www.nidelvenbruk.no – post@nidelvenbruk.no

Hvordan gikk det?

Spontane lesereaksjoner gjorde at de alle sammen kom hjem til sine til jul.

PEER RØDAL HAUGEN
TEKST & FOTO

Reportasjen om våre venner fra Romania, som sto i fare for å måtte tilbringe julen i campingvogna her i Norge, i stedet for hjemme med barn og familie, berørte mange lesere. Derfor lot heller ikke responsen vente på seg, da vi foreslo en dugnad for å skaffe dem reisepenger. Etter første telefon ble det opprettet en konto i banken for formålet. Våre venner fikk beskjed om at dette kom til å ordne seg. Det var bare å forberede hjemreisen. Pengene ville komme. En uke seinere kunne kontoen tømmes. Ilija og Anita og Gabriela, Ilias mor fikk med seg €2000 til seg og sine, og €500 til Daniel og Isabella, som alt hadde reist. Til alle dere som satte inn penger på kontoen: Tusen hjertelig takk! 1. juledag ringte Anita fra Romania, og takket og ønsket god jul. Trolig kommer våre venner tilbake til Norge utpå våren, og da får vi kanskje høre litt mer om den lange hjemreisen og julefeiringen hjemme.

Nordmenn flest sliter med det å forholde seg til tiggerne. Her må hver enkelt finne «sin vei». Tanken med den spontane utfordringen i artikkelen var at noen helt sikkert ønsket å hjelpe disse menneskene hjem til barna sine til jul. Det trengtes bare litt organisering. Mange ringte og fortalte at dette hadde de tenkt på en stund... Jeg kan jo betro dere

som var med å gjennomføre dette, at det var fordi et annet oppdrag gikk i vasken – tross gjentatte iherdige forsøk – at jeg endte opp i campingvogna hos Ilija og Anita, som jeg kjente fra før, og fikk og vite hvordan det sto til. Jeg tror Den hellige Ånd ville det slik.

Det er mange gode tiltak som roper på folks støtte og pengegaver, og vi velger dem ut etter beste evne, hvem og hva vi vil støtte. Alle skal ikke gjøre alt. Sann må det være, og det er godt at gavene blir fordelt på de mange som trenger hjelp. I samme avis ble det anbefalt fem andre alternativer til dem som ville dele sin rikdom med hjelpetruende forskjellige steder i verden. Hovedsaken er at vi som sitter på midlene trener opp evnen til å dele med oss, slik at det kan bli mer naturlig for oss både å si ja og nei, alt etter som vi kjenner det, eller «blir minnet om» som vi sa for i tida. Vi kan godt ta det uttrykket i bruk igjen ... Mange av oss trenger slik trening. Som følge av *all* trening vil en oppleve at resultatene kommer etter hvert. Og når vi ber «gi oss i dag vårt daglige brød», gjør vi vel i å merke oss at det står «oss» og «vårt», og ikke «meg» og «mitt».

Som en første leksjon kan jeg tenke på ansiktsuttrykket mitt. Om jeg ikke kan eller ikke har tenkt å gi penger, kan jeg likevel gi et vennlig smil. Det koster ingenting, men er veldig verdifullt.

Den årlige vinterturen med FMU

KRISTINE HENNINGSEN
FOTO

Foto: NRK Sørlandet

2016 er ungdommens år SATS PÅ DE UNGE!

Før jul hadde NRK Sørlandet et intervju med biskop Stein, om året som lå bak, og det som skulle komme. Da biskopen rettet blikket fremover mot det nye året hadde han en spesiell målgruppe i tankene.

– 2016 blir ungdommens år. Vi må sette ungdommen enda mer i fokus, vise at de hører til i kirka, sa biskopen.

Ifølge Reinertsen har de unge falt av menighetslasset. Derfor ønsket han at kirken har fullt fokus på ungdommen og sats på ungdommen fremover – både de som lykkes i livet og de som sliter.

– Jesus hadde et blikk for dem som var litt på utsiden, og det må vi som kirke også ha, sa biskopen.

TRYKESAKER, bl.a. hefter, konv., innbydelser, reklameutvikler, visitkort
TØYTRYKK - BILDEKOR - BILDER I STORFORMAT (også på lerret)

Digitalprint as
Grimstad Trykteri

Adresse: Lillesandsvn. 25 (Vianorbygget) • Telefon: 37 04 26 75
E-post: digitalprint@getmail.no

GRAVMONUMENTER
Topp kvalitet til rimelig pris
– kort leveringstid

Fevik Steinindustri AS
BLOKKLUND OG HJELMÅS – TRADISJONER I STEIN
Tel. 37 04 72 31 – Møyskogen • Aprest. tross. 07 16 kveld og lørdag etter ordre

Rørlegger Liene AS

Fevikveien 34
4870 Fevik

Telefon: 37 25 81 90
epost: post@liene-vvs.no

Vakttelefon: 91812530 / 91339452

ÅPNINGSTIDER
Mandag - fredag 07.30 - 15.30

The
**J. J. Ugland
Companies**

støtter lokalt ungdomsarbeid
www.jjuc.no

S'janten i staben

Kanskje får Erlend Gunstveit (20) bruk for befalskurset når han er tilbake i Fjære menighet, men nå som lønnet medarbeider.

PEER RØDAL HAUGEN
TEKST & FOTO

Han har gått gradene i FMU fra han som 8. klassing (2008) ble med på sin første tur, så CV-en er i orden.

– Den første FMU-turen var en helt fantastisk opplevelse, og jeg bare fortsatte gå på samlingene. Så ble jeg her.

Etter noen år gikk han minilederkurs og ble minileder. Han spilte i bandet med Gard rykket til slutt opp som vanlig leder i FMU og først bandmedlem. Og turene sørget han for å få med seg.

– Jeg tror jeg har vært med på samtlige turer, bortsett den tida jeg var i Finnmark i militæret.

Militærtjenesten er nylig sluttet med sersjants grad.

– Siste del av befalsopplæringa hadde han i den gamle storleiren i Porsanger, en leir som er dimensjonert for 1200 soldater og har Nordens største skytefelt.

– Vi var 40 stykker der, så det var god plass. Riktignok var deler av leiren i bruk av andre. Samarbeidende land i Nato brukte leiren og særlig skytefeltet til øvelser.

– Hvordan opplevde du å være ung kristen i militæret – mange har hatt tøffe møter med forsvarer på det området?

– Selv om jeg var den yngste på 6-månederskurset i Porsanger møtte jeg stor respekt, nesten beundring, og det overrasket meg litt. Vi hadde besøk av en felprest som hadde gudstjeneste, og alle kom, og de sang med på salmene. Jeg opplevde det veldig fint, egentlig.

Etter befalskurset kunne han godt tenkt seg videre jobb i forsvarer. I så fall var ett av kravene at det måtte være så nært Grimstad at han

kunne komme seg hjem til kjæresten i ny og ne. Men mellom Garden og Madla var det ikke noe å få, så han måtte se seg om etter annet arbeid. Selv om han sendte ut en haug med søknader, og var villig til å prøve det meste, viste det seg å være mye ledighet og lite jobb i Grimstad.

– Så det var egentlig overraskende at jeg fikk tilbud om denne jobben.

Han har kontrakt på 50% stilling ut juni. I tillegg fikk han 50% med salg i butikken til Fevik Dekk.

– Hva gjør du til høsten?
– Planen er å sturdere videre, selv om jeg fortsatt er usikker på hva jeg skal bli.

Det jeg har tenkt på er politi eller lærer. Jeg har uansett lyst til å jobbe med mennesker, og særlig ungdom. Selv om man som politi kanskje håper å slippe å jobbe med ungdom, bortsett fra i forebyggende arbeid...

– Hva slags arbeidsoppgaver har du fått i Fjære menighet?

– Jeg er tilsatt som ungdomsarbeider, siden jeg skal vikariere litt for noen av dem som alt jobber her, men skal også gjøre litt ulikt forefallende arbeid. Jobben er lagt til mandag og onsdag. Mandag har jeg vanlig dag fra 8-16. Så har jeg en time fri til mat og trening, før jeg skal på igjen fra 17-20 med FMU. Onsdag har jeg full dag fra 8-16. I tillegg til lønna jobb er jeg fortsatt frivillig, så jeg må ta en grenseoppgang der og balansere mellom hva som er jobb og hva som er ulønna.

Da jeg kom innom for å prate med ham, var han kledd opp som håndtverker, og dreiv og la teppefliser i trappa til 2. etg. og holdt på å pusse opp et av kontorene.

– Litt vaktmesterarbeid, smiler han og håper det holder for fagmanns blikk.

– Det er litt innendørsarbeid nå før snøen går. Så snart det blir bart ute er planen å gjøre litt oppgraderings- og vedlikeholdsarbeid i Fjæreparken. Kjell-Olav har et håp om at det kanskje endelig skal bli noe av planene hans om en bibelsti rundt parken. Og så oppdager jeg jo forskjellige som skulle vært fiksa...

– Og arbeidsmiljøet?

– Det er veldig kjekt å være her, og bli bedre kjent med folk som ikke akkurat er fremmede, men som jeg møter på en annerledes måte gjennom denne jobben. Veldig fint!

Det var vel forsåvidt ikke noen sjokkerende melding.

– Hva er du opptatt av sånn utenfor jobben?

– Jeg har engasjert meg litt i politikken, i KrFU. Til kommunevalget sto jeg som listefyll på KrFs liste, men ble kumulert oppover slik at jeg havna som 1. vara til kommunestyret. Jeg har så langt vært med på to møter, og det virker interessant. Kanskje blir det mer av det med åra...

Sang og musikk er jo en fritidssyssel også... Og så er jeg med HV frivillige innsatsstyrke. Styrken på 300 soldater i Rogaland og Agder, kan bistå politi og siviltforsvar i gitte kritiske situasjoner. Det kan være terror, ulykker, leitekaksjoner, naturkatastrofer og liknende. Der er jeg lagfører.

Det understreker det vi vet fra før, at i tillegg til den åndelige ballasten, har mange fått verdifull ledertreningen og erfaringen med å få og ha ansvar, som det har hatt nytte av seinere i livet.

Velkommen i staben, Erlend, og lykke til!

LEKPRESTENS små funderinger

Blir veien til mens vi går?

Det sies jo ofte at veien blir til mens vi går. Men stemmer det?

Jesus sier at «jeg er veien» (Joh 14,6) og Paulus kaller ham for «klippen» (1. Kor 10,4). Begge deler er veldig solide og oppfattes sjelden som noe vi selv bygger mens vi er underveis. Men uttrykket mener jo heller ikke den fysiske veien, men mer det å være underveis, være på reise.

Når vi kjører på en ukjent vei oppdager vi nye ting rundt hver sving. Noen ganger kommer vi ut i et åpent og slett landskap med en uendelighet til neste sving, mens andre ganger møter vi en ny sving og må tilpasse farten for ikke å kjøre av veien. Er vi heldige har noen vært her før oss og satt opp noen skilter som kan varsle oss om hva vi møter rundt svingen. Og dermed kan vi kjøre igjennom traseen i den farten som passer best. Skal vi være ekstra godt forberedt har vi med oss kart og kan også kontrollere at den veien vi har valgt fører til målet.

Slik er det også i vårt tros- og liv. Veien ligger der, selv om den for oss er ny bak neste sving. Vi kan få pekepinne fra de som har gått for oss via det skrevne ord, fortel-

linger og sanger for å tilpasse oss utfordringer som kommer. Men aller viktigst er det å lese Bibelen slik at vi vet at vi er på rett vei! På veien som fører oss til himmelen.

Mange er for opptatt til å lese kartet for sin reise, og noen også til å lytte til andres råd, noe som ofte leder dem inn på feil vei eller får dem til å kjøre av veien. Fastetida er fra tidligere tider ment som en periode av året som ble satt av for å komme nærmere Gud.

Jesus er veien, sannheten og livet. Å bruke veien er opp til oss. Men alt ligger til rette for at vi skal finne rettledning for reisen. Andres erfaring finner vi gjennom tekster, sanger og vitnesbyrd. Bibelens ord er som et kart for å vite at veien vi er på er den rette. Og dette vil, sammen med Jesu løfte om å vente på oss ved veiens ende, gi oss trygghet for at vi skal finne frem og ikke kjøre oss vill.

Bruk fastetida til det den er tenkt til - få enda nærmere kontakt med Herren og hans ord. Så vil livet bli en reise på veier som fører til målet! Evighetens mål!

God fastetid!

Hilsen
Vidar lekprest

(KILDE: FACEBOOK)

SALMEN NORSK SALMEBOK NR 120 • TEKST: Eivind Skeie • MELODI: Joachim à Burgk mfl.

Du er Guds Sønn, den sterke!
Du seirer over alt.
Du ble som andre fristet.
Du stod der alle falt.
Du holdt det første bud.
Du dyrket ikke makten og æren eller prakten.
Du elsket bare Gud.

Du er Guds Sønn, den sterke!
Du seiret over ham som frister og forfører til fall og synd og skam.
Du stod din prøve ut.
Du kom fra lysets rike og Satan måtte vike.
Du elsket bare Gud.

Du er Guds sønn, den sterke!
For deg gir Satan tapt.
Og han kan aldri true den tro som du har skapt.
Nå kan vi synge ut i englers kor med glede:
Guds Sønn har vært her nede og elsket oss til Gud!

Gudstjenester & arrangement

FJÆRE kirke

21.02.	11:00	Gudstjeneste v/ Helge Spilling
13.03.	11:00	Gudstjeneste på FMU-byggevei/Helge Spilling
20.03.	11:00	Gudstjeneste v/Helge Spilling
24.03.	11:00	Gudstjeneste v/Tore Laukvik
25.03.	11:00	Pasjonsgudstjeneste v/Helge Spilling
26.03.	23:00	Påskenaftsmesse v/Helge Spilling
27.03.	11:00	Høytidsgudstjeneste v/Helge Spilling
28.03.	19:30	Påskan i ord og toner. Tore Laukvik og Kirsti P. Haugen
10.04.	11:00	Familiegudstjeneste v/Tore Laukvik. Tårnagenter deltar.
17.04.	11:00	Gudstjeneste v/Helge Spilling
19.04.	18:00	Samtalegudstjeneste med konfirmantene
20.04.	18:00	Samtalegudstjeneste med konfirmantene
23.04.	11:00	Konfirmasjonsgudstjeneste v/Helge Spilling og Kjell Olav Haugen
23.04.	13:00	Konfirmasjonsgudstjeneste v/Helge Spilling og Kjell Olav Haugen
24.04.	11:00	Konfirmasjonsgudstjeneste v/Helge Spilling og Kjell Olav Haugen

FEVIK kirke

21.02.	11:00	Gudstjeneste v/Vidar Øvland
06.03.	11:00	Gudstjeneste v/Tore Laukvik
13.03.	11:00	Familiegudstjeneste v/Tore Laukvik. Diakonisdag. Elle Melle deltar.
24.03.	17:00	Gudstjeneste på Feviktun
24.03.	19:00	Gudstjeneste v/Tore Laukvik
27.03.	11:00	Høytidsgudstjeneste v/Tore Laukvik
03.04.	11:00	Gudstjeneste v/Helge Spilling
10.04.	19:00	Vårkonsert med Prokor
17.04.	11:00	Gudstjeneste v/Tore Laukvik
24.04.	11:00	Gudstjeneste v/Tore Laukvik

TRENGER DU KIRKESKYSS?

Trenger du skyss for å komme deg til gudstjeneste, kan du ringe en av disse kontaktene:

FJÆRE KIRKE
Beth Løhaugen, Kroken, tlf. 48277934
Kari Normann Erlandsen, Hesnes, tlf. 37041333/91109837
Berte Marie Reierslomoen, Bergemoen, tlf. 37042241
Solveig Tønnesøl, Grefstad/Hausland, tlf. 37047191.

FEVIK KIRKE
Odalvar Svalastog, Fevik, tlf. 986589078
Norman Risholm, Fevik, tlf. 90787218

STØTT Swazihjelpen

konto 2801.13.70103

BLI FADDER!

STØTTEFORENING RUSSISKE BARN

Bregnevn. 10, Fevik
konto 2801.02.58148

Støtt kampen mot menneskehandel og sexslaveri i India/Nepal

HimalPartner
konto 3000.15.47107

2. SØNDAG I FASTETIDEN • 21. FEBR.: **Jes. 55,1-7**

1 Kom, alle tørste, kom til vannet! Dere uten penger, kom og kjøp korn og spis! Kom, kjøp korn uten penger, vin og melk uten betaling! 2 Hvorfor bruke penger på det som ikke er brød, og arbeid på det som ikke metter? Hør nå på meg, så skal dere få spise det som godt er, og fryde dere over fete retter. 3 Vend øret hit og kom til meg, hør, så skal dere leve! Jeg vil slutte en evig pakt med dere, min godhet mot David står fast. 4 Se, til vitne for folkene satte jeg ham, til fyrste og hersker over folkene. 5 Se, et folkeslag som ikke kjenner deg, skal kalle på, et folkeslag som ikke kjenner deg, skal løpe mot deg for Herren din Guds skyld, Israels Helige, som gjør deg herlig. 6 Søk Herren mens han er å finne, kall på ham når han er nær! 7 Den urettferdige skal vende seg bort fra sin vei, ugjerningsmannen fra sine tanker, og vende om til Herren, som vil vise barmhjertighet, til vår Gud, for han er rik på tilgivelse.

Lesetekstene: **2. Kor. 6,1-10 / Luk. 13,22-30**

Du gjør det du kan – vi gjør det vi kan!

MULTI REGNSKAP

Avdeling Fevik
Sømsveien 5, 4870 Fevik – tlf. 37 04 40 06 www.fevikregnskap.no

KRUSE SMITH

VI GJØR BYGG FINE

KRUSE SMITH

Daglig får vi påminnelser om at verdens goder er sjevt og ubegripelig galt fordelt. Velstands-Norge utfordres i møte med flyktende mennesker som har mistet det meste eller søker lykken i krøsus-land. I den konteksten er det interessant å dukke ned i historien til en kvinne som hadde tilknytning til Grimstad, som hadde sitt livsverk blant spedalske på Madagaskar. Så arvet hun formuen etter sin skipsrederbror og millionær...

For ei DAME – og for et liv!

PEER RØDAL HAUGEN
TEKST

Fordi jeg var tilstede på Bygdheim da Frivoll misjonsforening feiret sitt 75-årsjubileum med misjonsfest av godt gammelt format, ble jeg oppmerksom Føreid-navnet og noe av den spennende historien som knytter seg til navnet. At det fantes en liten gate i byen med navnet Føreidsgate, var jeg klar over, men ikke hvilke to personer med dette navnet som hadde noen av sin historie knyttet til Grimstad. Nysgjerrigheten var trigget. Jeg måtte lese meg opp på både misjonshistorie og grimstadhistorie.

TO SØSKEN, TO LIVSLØP

Det jeg fant var historien om en bror og en søster, som valgte svært ulike liv, men som likevel var nært knyttet til hverandre. Begge forble ugift. Ole er den som har fått sitt navn knyttet til Grimstads historie. Søsteren Marie ble helt inne et helt annet sted og for helt andre meritter.

Begge ble født mens familien bodde i Øyslebø, men flyttet til Søgne da Marie var 5 år gammel og Ole ti år eldre. De var i alt 6 søsken, men to døde tidlig. Foreldrene, Rasmus og Sigrid, var markante ledere både i lekmannsbevegelsen og i lokalsamfunnet, og var sterke forbilder for Marie i oppveksten. Som konfirmant var det ikke kunnskapene men kallet hun kjempet med. Misjonskallet fikk hun alt som 11-åring, og som 15-åring, 1. oktober 1876, gav hun sitt ja til å «tjene Herren og ham

alene», og svor «å forsake alt ond». Det ble starten på et liv i tjeneste for Gud og mennesker, som gjorde henne kjent over hele Norge og i store deler av den protestantiske kristenhet.

Marie Føreid ble født 7. desember 1861 og reiste ut til Madagaskar for første gang 11. juli 1890, som enslig diakonisse, 29 år gammel, for å bestyre et stort arbeid blant spedalske. Men før hun kom så langt, skulle livet by by på mange sterke opplevelser.

UNGDOM

18 år gammel kom hun til Grimstad for å være husholderske hos sin ugifte bror. Ole Rasmussen Føreid (f. 1851), som var i ferd med å etablere seg som handelsmann, skipsreder og verftsseier, og hadde sin plass blant byens best bemidlede. I «Grimstad på 1900-tallet» kan man lese at Føreids rederi på et tidpunkt disponerte over tre skip. Det siste ble solgt i 1925. Men det fortelles også at det som som var hans vei til velstand var skipsverftet han eide, kombinert med god innsikt, og litt hell. Føreid var blant dem som klarte seg da en slags dominoeffekt av konkurser slo inn i rederstanden tidlig på 1900-tallet.

De to søskene sto hverandre svært nær, selv så ulike de var. Marie trivdes svært dårlig med å vekke oppsikt på noen måte. Broren mente det var på sin plass at hun var skikkelig kledd i møte med hans fornemme forbindelser, og ville stase henne opp. I ny kjole, med farge og form etter

tidens mote – parasoll og det hele – var hun flott å se, og vekket berettiget oppsikt. Men utover dagen ble hun mer og mer upass. Hovmot og selvtilfredshet var sjelegift for henne, og en fare for hennes indre menneske, slik hun opplevde det.

«Aldri mer, Ole!» sa hun til broren da dagen var over. «La meg få gjøre min plikt i stillhet her huset, eller reise hjem igjen til Føreid. Jeg blir syk av å vekke oppmerksomhet.» Han måtte gi seg, og det ble med det ene forsøket.

7. mai 1883, druknet moren på vei for å se til en sambygding, og Marie kjente at det var behov for henne hjemme ved farens side. Derfor flyttet hun hjem igjen, og ble hans medhjelp og støtte i tre år.

FORLOVELSE

Mens hun var hjemme traff hun han hun trodde var mannen i sitt liv, og de forlovet seg. Han var misjonsskoleelev og utreisen hans til Madagaskar var satt til 1887. Av ukjente grunner ble forlovelsen hevet i 1886. Han reiste ut, og Maries tanker om misjonærgjerning sammen med ham på raste sammen. Hun hadde ingen egen utdanning for en en tjeneste aleine, og å treffe ham igjen der ute ville bli et åpent sår. Like vel skulle det vise seg at dette hinderet ble til velsignelse for henne. 22. mai 1886 dro hun til Oslo for å begynne på sin utdanning til diakonisse, med farens velsignelse.

Rundt århundreskiftet stormet fritenkeri og «frileveri» frem som aldri før i norsk his-

torie, mye ledet av intellektuelle og toneangivende kulturpersoner. Kristenfolket ble stadig angrepet og hånet. For unge kristne ble var det en utfordrende tid. Men det førte også til at det sto fram mennesker av Marie Føreids format. Sterke, modige og fokuserte.

Samtidig som hun skulle begynnte på utdannelsen sin startet hun også å skrive dagbok (1886). Den åpner med denne setningen «Det er godt at fore streng control med sig selv. Derfor begynner jeg denne Dagbog.»

Dagboken er i stor grad samtaler med seg selv og med sin Herre og Mester. Det er inderlige bønner som mye handler om å klare, og få lov til, å fornekte seg selv, om å bli formet slik at hennes vilje sammenfaller med Guds, og at hun i ett og alt må få tjene Ham og Ham alene. År etter år ber hun jevnlig om det samme. Og når bekymringer truer, nøler hun ikke med å legge det på Guds hjerte. Boken begynner med bønn: «Herre Jesus! Forbarm deg over meg. Deg kan jeg ikke slippe. Slår og straffer du, da vil jeg løpe i din favn, tett til deg. Gjør med meg hva deg behager. La meg få leve til ditt navns ære, og gjøre alt for og med deg. Slipp du meg aldri, men hold meg opp og la meg ha full tillit til deg at du vil gjøre alt vel for meg. O, led meg med dine øynes vink, slipp meg aldri før jeg ser og skuer deg i de evige boliger. Vær etter her hjemme, gjør godt hva jeg har forbrudt, og velsign alle for ditt navns skyld.»

1. oktober 1887 skriver hun: «Min Fader! Intet ser og intet føler jeg, men på deg legger jeg meg helt. Dersom du tydelig vil vise meg hvilken veg jeg skal gå, da skal hele mitt liv utelukkende være til din ære og utbredelsen av den. Når folk i Det gamle testamente adspurte deg, da svarte du dem. Du vil også med tiden svare meg. Imens: vent, bi, ti, tål.»

EN UVENTET VENDING

Samtidig som hun fullførte utdannelsen sin, skjedde det avgjørende ting på Madagaskar. Hennes tidligere forlovede døde etter en krevende tjeneste og smertefull sykdom. Gjennsyn med forloveden utgjør altså ikke lenger noe problem, «det hadde Gud selv ordnet med», som biograf Gabriel Nakkestad formulerer det i boken om henne. Misjonsprest Rosaas sendte bud hjem om at han sårt trengte hjelp til ledelsen av spedalskhjemmet. Ønsket om en egen klasse for diakonissemisjonærer ble ikke noen realitet før 15 år seinere. Men på dette tidspunkt trengtes én diakonisse, til en «skjønn oppgave for en diakonisse», som misjonsprest Rosaas formulerte det i Misjonstidende. Den diakonissen var Marie, det var hun helt sikker på. Dette var hennes oppgave. 7. januar 1890 ble hun innviet til diakonisse av pastor Bomhoff. Hun var klar. Som en slags myk start var hun noen måneder ved spedalskehjemmet på Reknes ved Molde. Bare der kunne hun få

Fotograf ukjent
Kilde: Misjonshøgskolens arkiv

den spesialutdannelsen som var å oppdrive i Norge. Alt da kunne hennes befattning med spedalske vært over. Stanken av de syke tok både matlysten og gav henne langvarig kvalme. I tillegg fryktet hun for at hun var i ferd med å miste synet. Siste natten på Reknes var full av kvaler. Måtte hun oppgi målet, og skuffe både seg selv og andre, nå som hun endelig var klar? «Herre, la morgendagen bli det tegn jeg utber meg i denne min høyeste sjelenod! Ser jeg i morgen atter normant, så skal jeg tjene de spedalske med glede og takk, selv om jeg ikke får matbiten i meg!» skrev hun i dagboken. Nesten morgen var synet igjen normalt og appetitten tilbake.

KLAR TIL TJENESTE

Hun var rede til å dra til Madagaskar. Hun var 29 år gammel og skulle begynne et

livslangt virke for og blant spedalske. Å kalle det hun gikk til for «en skjønn oppgave for en diakonisse», er i beste fall spesielt. Det skal ikke mye fantasi til for å fatte at for et normalt menneske var utfordringen formidabel. Men nå var kanskje ikke Marie Føreid helt som andre. Hun gledet seg til tjenesten på Madagaskar. Og de forkomme syke og lidende spedalske, som var utstøtt av alle gode selskap, ble hennes venner. Når hun omtalte de spedalske som «mine kjære syke venner», så var det inderlig og oppriktig og av et udelte hjerte.

«Tenk hvilken lykke å få lov å tjene Gud! At han vil bruke oss i sin tjeneste på jorden, og at det ikke kommer an på hva vi gjør, men hvorledes.» skrev hun senere.

Det ble tungt å ta avskjed med faren og broren Ole. Kanskje var det siste gang de

”

Herre, forstand, tålmodighet og kjærlighet nekte du meg ikke i den kommende tid. Gjerne og glad, ja, med takk til deg, min Gud, vil jeg da ta mitt livs arbeid op blant de spedalske, men både til legeme og sjel utruste du meg med de nødvendige evner og krefter.

Marie Føreid
underveis til Madagaskar
i 1890.

så hverandre her på jorden... 11. juli 1890 seiler hun ut fra Kristiansand med dampbåten «Tasso» til London. Femten stykker var de i følget. To skulle til Zululand. Resten til Madagaskar. Den lange reisen til Afrika var begynt. Fra London gikk reisen sørover, via Lisboa, Cape Town, rundt sydspissen av Afrika til Madagaskar. Dag for dag underveis skrev hun ned bønnene sine om å få kraft til å gjøre Guds gjerning. «Kom i hu å gi meg alt hva jeg behøver til den gjerning du har gitt meg å gjøre, for hva vil ellers dine fiender si, de som vet jeg har forlatt meg på deg.» Hun nærmet seg målet for reisen og sin misjonærgjerning, og daglig bad hun om å bli utrustet. «Herre, forstand, tålmodighet og kjærlighet nekte du meg ikke i den kommende tid. Gjerne og glad, ja, med takk til deg, min

Gud, vil jeg da ta mitt livs arbeid op blant de spedalske, men både til legeme og sjel utruste du meg med de nødvendige evner og krefter.» Dagboknotatene beskriver en nesten selvutslettende kjærlighet til Jesus og tjenesten.

Hun var selvsagt klar over farene ved det arbeidet hun skulle inni. 14. september 1890 skriver hun: «Farene ved min gjerning ser du, og vet best hvordan du skal holde meg i live. Gjør det for ditt navns skyld.»

For det var til en tilværelse av sykdom og død hun var kommet. Ingen kunne regne med helbredelse fra denne sykdommen. Til spedalskekolonien kom mennesker for å dø. Det var en kjent sak. Og muligheten for selv å bli syk, måtte hun rolig se i øynene. Likevel utsatte hun seg daglig for smitte ved alle håndtrykk og alle sår hun forbant.

LIV, FELLESKAP OG VERDI

Marie Føreid satte seg som mål å skape liv i denne dødens landsby. Hun ville skape et fungerende samfunn hvor hver og en skulle kjenne de hadde verdi og muligheter til å bruke seg og gjøre nytte for seg selv og andre. Frivillig. Det skulle være frivillig å komme dit, bo der og arbeide der. Med tvang ville alt gå i oppløsning, mente hun. Marie prøvde seg fram, etter hvert våknet både lysten, iveren og stoltheten blant de syke. Ikke minst var det viktig at det skaptes en fellesskapfølelse og at det vokste fram et samhold mellom de syke. Å arbeide med jorda og dyrke mais og manjok var tidsfordriv i et ellers tomt liv, og det gav glede over å kunne høste sin egen avling. Gjennom høne- og grisehold fikk de både deilig mat og inntekt. De oppdaget gleden etter hvert også ved å gjøre det pent og rent rundt omkring. Arbeidet vakte internasjonal oppmerksomhet, og det engelske Madagascars News brukte mye spalteplass på den norske diakonissens suksess blant de spedalske. Dette gjorde henne urolig. Å begeistre Europa og Amerika skremte. Hun var redd for å arbeide seg bort fra avhengigheten av og den daglige tilliten til Gud. Minnet om staskjolen og parasollen i Grimstad var fortsatt levende. «O, lær meg å øve kjærlighet i det små, øver kjærlighet da når ingen på jord ser meg,» skrev hun i dagboken.

DØDSSLITEN

Arbeidet vokste i både i omfang og press på Marie.

Hun sa vist aldri nei. De to første årene økte antallet syke fra 45 til 228, og 18 nye hus ble bygget. Behovet for mat og klær økte tilsvarende, og det var hun som måtte sørge for risbeholdningen og at klær til de syke alltid var var for hånden. Hun hadde ikke noe eget hus for seg, men måtte flere ganger daglig gå de 4 km mellom misjonsstasjonen og spedalskekolonien i Ambohipiantråna. Og så skulle hun ha tid til å lære seg gassisk... Det ble visst å ta natta til hjelp, etter krevende dager.

Nyfødte barn av spedalske var en utfordring. De måtte skilles fra foreldrene for å overleve. Et eget hus ble bygget og hun fikk ammer til å ta seg av dem. De to første barna der døde etter kort tid. Mødrene forsto ikke annet enn at det var Maries skyld, og anklaget henne. Det tredje barnet tok Marie ansvar for som sitt eget. BARNEDØDELIGHETEN skulle hun ha ned! Konsekvensen ble at hun selv fikk rykte som smittet. Men også dette tredje barnet døde – i armene hennes. Alt denne død og alt slitet tappet henne for og gjorde henne alvorlig syk. Selv håpte hun å få dø, men visste med seg selv at det var galt. Etter en måneds sykepermisjon var hun til alles overraselse, i gang igjen.

ANGREPET KOMMER

Politisk vanstyre og korrupsjon skapte farlige tilstander på øya våren 1896. I pinsa var misjonærene samlet til konferanse 25 mil sør for Antsirabé, da en vill horde på 1500 røvere angrep misjonsstasjonen i Antsirabé. Personalet, samt noen gassiske soldater og tjenere forskanset seg i det eneste rimelig brannsikre huset av mur med tegltak. 2. pinsedag kom angrepet som varte til onsdag. Da kom soldater til unnsetning og jaget bandittene på flukt. I Ambohipiantråna hadde de spedalske klart å rømme eller gjemme seg. Som ved et under ble ingen i kolonien skadet, men hele kolonien var svidd av og rundt omkring var 75 kirker brent eller ødelagt. 500 av angriperne lå døde omkring langs veiene da angrepet var slått tilbake. Marie satte umiddelbart i gang med å leite opp igjen de syke. Etter fjorten dager hadde hun funnet og hjulpet 170, og om sider kom alle 300 som hadde vært i kolonien til rette. Deretter startet hun umiddelbar med gjenoppbyggingen. Over hele Norge utløste det ekstraordinære kirkeofringer til det store gjenreisningsarbeidet.

BARNA

Problemet med barn født av syke foreldre måtte finne en løsning. Til det trengtes tomt og penger til bygging. Marie håpte på en eller annen «rikmann», og skrev til misjonsvennene om dette. Svært overraskende fikk de jordstykket til barnehjemmet av Madagaskars statssjef, general Galliéni. For Marie og de andre var det en enorm oppmuntring. Den «rike mannen» viste seg å være en like stor overraskelse. Norges søndagsskoler ville ta ansvaret for den økonomiske driften. Nok en oppmuntring!

Å skaffe ammer hadde Marie erfart var vanskelig. Men da hver mann over 16 år fikk pålegg om å betale 16 frs årlig til staten, så Marie en mulighet. Diegivende mødre kunne få amme opp et friskt barn mot en passende betaling. Dermed sank barnedødeligheten dramatisk.

STORE FORANDRINGER

Da Madagaskar i 1896 ble erklært som fransk koloni, betydde det store enringer for misjonen og spedalskearbeidet. Etter lange forhandlinger (1900) fikk misjonen fortsette arbeidet blant de spedalske. Myndighetene var faktisk så imponert over driften av Ambohipiantråna at det ble som en modell for egne anlegg på Madagaskar. Det daglige antallet syke var 300, som straks måtte økes til 600. Alt i 1904 krevde staten at de skulle favne alle syke i hele Antsirabé provins, og antallet måtte økes til 902. Bare to kan forklare at det gikk vel. Kolonien besto da av 131 bygninger.

Utvildelsene krevde mer hjelp, og etter hvert var det tre diakonisser i tillegg til Marie. Man så at hun kunne trenge en pause og et Europa-opphold (1900-1902). Når dagene var som tungest tvilte hun ikke et øyeblikk på at hun kom til få sin grav blant sine spedalske venner. Heller ikke faren hadde videre håp om å få se henne igjen i dette livet. Rykte om at hun skulle være smittet hadde også nådd ham. Men permisjonen endret på det, og nok en gang fikk far og datter møtes. En del av Europa-oppholdet gikk med til en lengre tid i Strasburg for å perfektionere seg i fransk. Så bar det «hjem» igjen til sine kjære syke venner.

Vel tilbake overtok hun igjen ledelsen av arbeidet. Mye var endret etter statens inngripen. Særlig gjaldt det bruken av tvang. Syke kunne

Ole Rasmussen Føreids Manufakturforretning i Storgaten/Skolegaten. Denne flotte bygården har lange tradisjoner nettopp som manufaktur og systue. I dag kalles det for Mørlands hjørne eller Nordea, alt etter hvilken generasjon man tilhører.

komme med soldateskorte og gjerne like fra fengsel.

Blant annet kom han som hadde vært bandeleiderens høyre hånd under angrepet i 1896 som pasient. Han lagde til mye ugreie for Marie. Et grisetyveri truet med å brine hele spedalskebyen i vannry. Men med bønn ble også grisetyven nøytralisert.

Da staten gransket kolonien mente de det måtte være noe muffens og at hun måtte ha en hemmelig fortjeneste av driften. Marie ble arrestert og holdt innesperret i 3 uker. Utfallet ble i stedet at de gav henne en æresmedalje for sitt forbillige arbeid. Medaljen likte hun dårlig. Det var trangt økonomisk, og hun hadde heller sett at de gav et pengebidra. Da hun fikk farsarven sin, gikk den også med til arbeidet blant de spedalske. I 1910 ble hun syk på nytt, og man trodde hun ville stryke med. Da samlet de spedalske seg i kirken og ba om få inderlig om å få beholde henne enda en tid. Hun kom på beina igjen, men var tydelig svekket. I 1912 var det definitivt. Hun måtte gi seg og reise hjem til Norge.

Hun var svært sliten og nedbrutt, og hadde lite håp om å kunne reise ut igjen. Hun trodde nok også at hun heller ikke hadde så mange år igjen å leve, ifølge dagboknotatene

hennes. «15 år igjen» har hun som overskrift. I årene som fulgte hadde hun forskjellig tjeneste i hjemmearbeidet for Misjonsselskapet rundt omkring i Norge. Forøvrig fikk hun Kongens fortjenestemedalje i gull i 1912.

Fra 1912 var hadde hun forskjellige oppgaver. Hun var på Vaterland og i Oslos fengsler, og hun meldte seg frivillig til å lede et arbeid blant koppe-smittede sjøfolk som kom hjem fra krigen i 1914. Hun sa at det var bedre at «hun som var ferdig» ble smittet enn at unge pleiersker skulle risikere helsen. Noe reising for Misjonsselskapet gjorde hun også. Hele Norge kjente henne.

På Madagaskar hadde myndighetene bestemt å gjøre turisme ut av de varme kildene ved Antsirabé, og en spedalskkoloni i området var ikke ønsket. Hele Ambohipiantråna ble flyttet til Mangarano, som etter hvert ble Madagaskars møsterby for spedalske. Også denne kolonien ble bygget opp etter landsbyprinsippet.

Da det igjen var behov for diakonisser til arbeidet i Mangarano, meldte hun seg til ny tjeneste. Hun gikk i sitt sekstiende år, men var glad for å nok en gang kunne hjelpe sine kjære spedalske. Dermed fikk hun ensiste fem-

penger til både tomt til, bygge og drifte et eget barnehjem for friske barn av syke foreldre. Så viste det seg til slutt at hun arvet alt etter ham, det som ikke allerede var donert til andre gode formål. Den så hun kanskje ikke komme, da hun ba for hans sjel. Det er lov å under seg over hva som mon ha skjedd i den vellykkede handelsmannens hjerte og tanke for han døde.

Hun får det store fine huset og en betydelig formue. For en overgang. Plutselig var hun i en situasjon som svært mange, både før og etter henne, har hatt våte drømmer om. Å bli rik. Styrtrik. Noen har blitt det, og noen har blitt det og blitt ødelagt av det. Men tross i den plutselige rikdommen endret hun ikke sin enkle og nøkterne livsførsel. Hele sitt liv hadde hun ført nøye regnskap med hvordan hver sølvbit ble brukt. Det betydde ikke at hun nå fremsto som rik og gjerrig, og at hun satt og ruget på pengesekken. Mange fikk glede av hennes rikdom, ikke minst misjonen. Huset hennes var

Skipreder og handelsmann Ole Rasmussen Føreid. I 1913 står han oppført som en av to i Grimstad med millioninntekt.

åpent, og det var mange som fikk nytte godt av hennes store omsorg og gjestfrihet, blant annet misjonærer på hjemmeopphold.

Men hun ønsket ingen oppmerksomhet omkring penger hun gav til gode formål. Det fortelles om henne at hun ved en anledning ikke hadde forutsett at det skulle være kollekt. Hun ba møtelederen om å låne henne litt. Da han litt overrasket spurte hvor mye hun trengte, svarte hun: «En krone, takk.» Ingen oppmerksomhet. Men til formål hun syntes hun skulle støtte kunne hun gi opp til 20.000 av gangen. Slik brukte hun opp formuen sin til glede for andre. Som i tjenesten sin gav hun for ingenting den rikdommen hun hadde fått for ingenting. I testamentet hennes fra 1939 fordelte hun boet på 100.000 kroner til 22 enkeltpersoner og 18 ulike institusjoner.

Rundt juletider i 1939 ble hun brått dårlig, med magesmerter. Ved krigsutbruddet i 1940 samtykket hun i å flytte til prestegården i Landvik. Maren Tønnesøl, som hadde tjent hos henne alle årene i det gjestfrie huset i Grimstad, fulgte med. I prestegården fikk hun godt stell. I juni flyttet hun hjem til slekt i Søgne. Magesmertene tiltok, og på slutten lå hun gjerne med halvt lukkede øyen og ba, somme tider høyt og på gassisk; ba for sine og om snart å få hjemlov. Da noen misjonsvenner var innom for å treffe henne en siste gang, og ba om en hilsen, reiste hun seg på albuen og sa: «Ja, hils dem alle så godt! Nå gjelder det om å ikke la hendene synke.» 18. november døde hun, og ble gravlagt 22. november.

FAKTA LEpra (SPEDALSKEHET)

LEpra er en kronisk infeksjonssydom. Leprabasillen ble først påvist som årsak til sykdommen, av nordmannen Gerhard Armauer Hansen i 1873. Frem til oppdagelsen av basillen visste man lite om hvordan men skulle behandle sykdommen, og den kunne medføre mange år med store smerter for dem som utviklet sykdommen.

Den største skaden på pasientene kommer av immunforsvarets kamp for å bekjempe bakterien. Inkubasjonstiden er svært lang og sykdommen har ulike kjennetegn etter hvert som den skrider frem. I langt fremskreden grad dør hele kroppsdeler, de råtner og faller av. Mennesker mister fingre, hender, armer, føtter, bein, nese, ører, lepper etc. Smittet skjer mest sannsynlig ved dråpesmitte fra en syk persons luftveier til en frist persons luftveier. Et vanlig symptom på spedalskhet i tidlig fase er pigmentfattige hudfelt med skarp avgrensning og nedsatt følelse som går over i lammelser. Lammelsene bidrar faktisk til å redusere smerten, som ellers ville vært uutholdelig gjennom år som syk.

Lepra var vanlig i Norge på 1800-tallet, etter at den var borte fra de fleste land i Europa, og i mange tiår hadde vi fem sykehus for leprapasienter, alle langs kysten. St. Jørgens hospital i Bergen var det mest kjente. Men nå er den forlengst utryddet. Sporadiske tilfeller dukker likevel opp hos personer som kommer hit fra Asia eller Afrika.

Kilde: Medisinsk leksikon

MESENER OG FORVALTEREN

Hennes ugifte millionærbror kunne neppe fått en mer betrodde forvalter til formuen sin. På sitt vis fulgte Marie opp brorens rolle som mesén, ved å la den komme andre til del. I Ole R. Føreids testamente var Grimstad Byselskap tilgodesette med 50.000 kroner. Selskapets målsetting om å skaffe 100.000 i kapital innen ti år fra 1924, ble nådd på to år, mye takket være Føreids gave. Ole Rasmussen Føreid ble Byselskapets medlem nr. 1.

De første ti åra gjorde Byselskapet en formidabel innsats blant annet ved oppkjøp av friluftsområder som Marivold og Binabben. De var også godt i gang med å kjøpe holmer og øyer i skjærgården, for å sikre allmennhetens interesser.

De to søskenen har hver sine livshistorie de blir husket for. Felles for dem er at de så sin rikdom, åndelig og materielt, som en gave de var forpliktet på, som de forvaltet og delte med andre. De utfordrer. Derfor er det på sin plass å trekke dem frem i lyset i tid som vår, hvor vi står i fare for å bli egoistiske, selvopptatte og hegne om vårt eget. Rikdommen ligger ikke i å få men å gi. Da får man tilbake noe som er mer verd enn det man gav.

KILDER:

- *Gabriel Nakkestad: En heltinne blant spedalske. Fra diakonisse Marie Føreids liv og tjeneste (Dreyer 1941)*
- *Store norske leksikon*
- *Marie Føreids dagbøker fra 1886 til 1924 (Misjonshøgskolens arkiv)*
- *Reidar Marmøy: Grimstad på 1900-tallet, bind 1.*

fra diakoni UTVALGET

Fjære diakoniutvalg

arbeider i vår med:

- Dagstur for 60+, kanskje i år til Mineralparken ved Evje
- Kristi Himmelfartsmarsj 05.05 ved Fjære kirke (Støtter Evangelisk Orientmisjon)
- Olavskildeløpet blir 25.06 ved Fjære kirke (Støtter Himalpartner)
- Det er faktisk 97 jubilanter i år som vil få en blomst/besøk av menigheten
- Vi tenker også på å prøve en søndags tur for den eldre garden til Eikely for å spise middag sammen etter en gudstjeneste.
- Diakonisonndag i Fevik kirke 13.03 med offer til Kirkens Bymisjon

2. mars

De aller første kristne: De som skrev det ned. Om legen Lukas og lille Markus Ved Jostein Ørum

16. mars

De aller første kristne: Hvor det skjedde. Om de viktigste stedene i kirkens første tid Ved Jostein Dørum

13. april

Romerbrevet: Av nåde. Kap1-4 Ved Trond Vorhaug

27. april

Romerbrevet: Ingen fordømmelse. Kap. 5-8 Ved Trond Vorhaug

Pilegrimsvandring

Landvik diakoniutvalg planlegger ny Pilegrimsvandring mellom Landvik kirke og Eide Kirke søndag 17. april 2016.

Vi begynner med gudstjeneste i Landvik kirke kl. 09.30. Marsjen starter kl. 11.00 fra Landvik kirke og går ca. 12 km lang og går bl.a. langs den gamle kongeveien. Det blir stopp ved Havstad der vi blant annet vil få informasjon om Havstadkorset. Ved Tyssekil som er ca. halvveis blir det stopp med matpause (ta med niste). Pilegrimsvandringen avsluttes med omvisning og kort messe i Eide kirke. Alle velkommen.

En vennekontaktordning skal lette flyktningenes integrering i det norske samfunn. Målsettingen er blant annet: Å gi flyktningene en personlig kontakt, gi praktiske råd og hjelp i hverdagslivet. Kontakten som oppstår blir gjerne positiv for begge parter.

For ytterligere informasjon og hvis du vil bli flyktningevenn ta gjerne kontakt med:

> Astrid Aasen: astrid.aasen@grimstad.kommune.no

> Tori Selås Skippervold: tori.skippervold@grimstad.kommune.no

«Tjen Herren med glede» Salme 100,2

DIAKONI

Nestekjærlighet, Inkluderende Fellesskap, Vern om Skaperverket, Kampen for rettferdighet

SCOTT OM Å BRY SEG OM ANDRE

Tøis og tull med hele dama. Det var ikke en som tenkte slik eller snakket slik eller gjorde slik, det hadde ikke vært noen sak da, det hadde gått an å leve da. De store de brydde sig ikke med de små, de lot så gladelig andre svelte, bare de kunde få proppet sig selv og stoppet i skuffer og skrin og kister. De store de stanset ikke på veien, de hadde ikke tid til å høre på

en stakkar, de store de skyndte sig bare forbi. De store, de kjente på sig selv om andre hadde fått nok mat. Og fikk de høre noe annet engang så skjov de det bare fra sig og sa at det kunde ikke være sant. Det var ikke slik i deres verden og så kunde det ikke være det i andres heller. De vilde ikke vite om det, de vilde ikke være brydd, vilde ikke ha beskjed, det var tingen. Dessuten så var det ikke deres skyld om noen ikke hadde mat nok,

de hadde ikke noe med det å gjøre, det hørte ikke inn under dem. Ånei, det gikk ikke til som en ønsket, ellers lå han nok ikke her med et stygt huggsår i benet og litt stomp og kaffe å bie på. Det var bare så trøisamt å dikte op slikt — å ligge og tenke ut hvordan det kunde komme til å gå hvis menneskene hadde vært snildere enn de var ...

(Fra «De vergeløse» utg. 2015, s. 122-123)

KILDE TIL TANKE OG TRO FRA GABRIEL SCOTTS FORFATTERSKAP

det skjer SNART

Flere kunngjøringer på side 7

VÅRKONSERT

Fevik kirke 10. april kl 1900

PROKOR

med solister
FILM - MUSIKAL - GOSPEL mm

Allsang og pause med noe å bite i

Kollekt ved utgangen, til det musikalske arbeidet i Fevik

TERJE VIGEN I FJÆRE KIRKE

Torsdag 18. februar kl 1900

Dette blir vinterens store høydepunkt, Terje Vigen i selveste Fjære kirke. Skuespiller **GARD EIDSVOLD** framfører Terje Vigen med spesialskrevet musikk.

Sammen med musiker og komponist Terje Johannesen, cellist Kaja Fjeldberg Pedersen og perkusjonist Jon K. Roslund, har Eidsvold satt sammen en forestilling som gir noe helt nytt til det tradisjonelle, kjente og kjære diktet i kirkerommet. Det handler om skyld og forsoning. Da Ibsen- og Hamsundagene satte opp denne versjonen i Arendal Trefoldighetskirke under Arendalsuka i fjor, fylte vi kirken med 700 sterkt berørte tilskuere. Nå tar vi forestillingen hjem. At det er nettopp Fjære kirke, der minnesmerket over Terje Vigen står på kirkegården utenfor, som skal huse denne forestillingen, føles enda mer riktig og viktig.

Arr.:
Ibsen- og Hamsundagene

Fjære Kammerkor med Andrea Maini og Ian Richards

VÅRKONSERT

Grim kirke, lørdag 12. mars kl: 19
Grimstad kirke, søndag 13. mars kl: 19

Gloria av A. Vivaldi
Jesu meine Freude av J.S. Bach
Ave Regina Coelorum av C. Gesualdo
Miserere av G. Allegri

Inngang: kr 200 (studenter kr 100)

<http://www.fjaerekammerkor.no/>

Haglund Regnskap AS
Autorisert regnskapsførerselskap

Regnskap - Bedriftsrådgivning
Tlf. 37 25 61 00
www.haglund.no

Hageland

Syvbertsens Gartneri / Skogheim Gartneri
Vi støtter Fjære menighets arbeid

Bergemoen
Tel.: 37 25 87 77